

El mestre Dadiu [6]: Es tanca una porta, se n'obre una altra

Un relat de: [rautortor](#)

Descartats els il·luminats del pentagrama i també eliminada la cova de Camarasa després que el jutge toqués alguns veïns experts en els secrets més pregons del poble, assumí, un pèl decebut, que tot havia retornat al punt de partida.

Entretant, a mig mati el carter li lliurà un sobre que havien deixat a la bústia de correus. L'obrí amb cert recel. Era una nota anònima escrita a màquina que el convidava a esmorzar, el dijous a les deu a cal Xirricló de Balaguer.

Ai Ortís, no podies telefonar?, rondinà.

Mentre s'esperava a la barra, va veure el comissari que anava a entrar. Aquest, però, en adonar-se de la presència del jutge, va girar cua. *Què estrany!*, va pensar tot arronsant les espatlles. Eren ja les deu tocades i, quan estava a punt d'anar-se'n, va aparèixer el metge d'Os de Balaguer, un antic alumne seu.

-Bon dia, mestre.

-Bones, què hi ha de nou?

-Veig que va rebre la meva invitació. Seiem a dintre?

Un cop allí, va reconèixer ser l'autor d'aquella primera nota d'alerta. En realitat, es tractava d'una simple sospita, sense proves. En aquest sentit, li comentà la seva relació amb un cirurgià plàstic del Clínic de Barcelona que tenia consulta oberta a Balaguer, en un xalet tocant a l'estació. Aquest li havia ofert d'incorporar-se al seu equip, però, atesos els seus temeraris mètodes terapèutics, va negar-s'hi. Aquests mètodes consistien, sobretot, en utilitzar sang com a part essencial dels tractaments. D'altra banda, com que s'havia assabentat per la premsa que la noia del riu era una estudiant sueca en pràctiques al Clínic, havia inferit que tot plegat podia estar relacionat.

El jutge li agrai la informació i ambdós acordaren mantenir-se en contacte. Amb total discreció, però. De ben segur que, si la trama anava per aquí, els tindrien sota vigilància.

Ja al carrer, un Esteve Dadiu esperançat amb aquesta nova línia d'investigació, es topà el comissari.

-Ei, Ortís! Tu i jo hem de parlar.

-Bé, bé. Ara tinc prissa, va contestar amb to evasiu.

-Què et passa? Per què m'evites?, va insistir.

-No res, no passa res. Adéu.